בס"ד

יום ב' , כח' בתמוז תשנ"ט (12 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביום, בשנת תרפ"ב (22'), אישרה מועצת חבר הלאומים את המנדט על ארץ ישראל. המועצה הטילה על ממשלת בריטניה לעזור תנאים להבטחת הקמתו של בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. ובאותו שרגע ההכרה בקשר ההיסטורי בין העם היהודי לארץ אבותיהם, ארץ ישראל.

עצם זה בא בדיוק 3 שבועות לאחר פרסום הספר הלבן הראשון בבריטניה, בי"ג תמוז. הספר הלבן הי"ה סדרה של מסמכים רשמיים בריט"ם בעניני ארץ-ישראל (באנגלית: White Paper).

הספר הלבן הראשון הזה, של שנת 1922, סימן את הנסיגה הבריטית הראשונה מהנוסח המקורי של ה3 הצהרת בלפור 5 שנים לפני-כן. הספר ביוסם ע"י משרד המושבות פלונדין, שבראשו עמד אז וינסטון צ'רצ'יל, אך כבר בהקדמה נאמר בהכוונת הנציב העליון לארץ-ישראל, הרברט סמואל.

נאמר בו, כי הצהרת בלפור אינה מתכוונת לכך שארץ-ישראל תהיה כולה את הבית הלאומי היהודי, כי אם שבית לאומי לא יקום בארץ. המסמך זם קבע מארץ-ישראל את עבר-הירדן המזרחי ונתן אוטונומיה להקמתה של אמירות עבר הירדן, בראשותו של האמיר עבדאללה, שבשנת 1946 קבלה עצמאות של ממלכה עצמאית.

עם זאת, הבריטים הדגישו בספר הלבן של 1922 כי הצהרת בלפור שריה וקיימת, וכי היהודים נמצאים בארץ בזכות ולא בחסד.

ההנהלה הציונית התקשתה לקבל את השינויים שנעשו במנדט הבריטי, אך חשו כי לעת הזאת בריטניה, על ויצמן וחבריו להנהלה היה לעבתור בין צדיה לעבר הבית הלאומי המקובל עם הבריטים, לבין שימור אופיה. ובעצם ההיא היה נראה כי בריטניה, אחר-כל, היתה בעלי-הברית המבטיח ביותר שהיה לציונות.

המשך תלדות תורבן הבית ...

למשך 3 שנים ומחצה המתין הקב"ה שמא ישוו ישראל תשובה. והיו הפשרים מנים בחומה בפשישים וקורנס' ברצל בכובד משא של 300 פרדות והיו הקורנסם מתפוצצים ולא החומה! לבני-בן, בחג הנוכרנאבר 82 שנה לכתוב את הליד ירושלים אלא נסוף ארמו שתוקתיהם של ישראל הבאך ל'ד' בת-קול שיצאה ואמרה: "דולף בן דוקף, קום כבוש את ירושלים כי היתה שמו של המקדש ליחרב והיכל לישרף."

יום נעים !